

ποίησις. Δεῖξέ μου τὴν ἀτραπὸν, ποῦ ὀδηγεῖ πρὸς τὸ αἰώ-
νιον Φῶς.»

Καὶ ἡ Μητέρα—Φύσις εἰσήκουσε τῆς κόρης τὴν προ-
σευχή. Καὶ ἓνα χέρι ἀόρατο, παρήγορο σὰν τὸν θάνατο,
τὴν πέρνει μέσα στὰ βαθειὰ τῆς λίμνης νερά, ἐκεῖ ποῦ
ἄγνωστη εἶναι θαμμένη, ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν, ἡ
Εὐτυχία.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

SONNETO

Ἕστι ἑβρα

ΜΟΙΑΖΟΥΜ' ἡ Θάλασσα κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ συχνὰ μοῦ λέει
λόγια, ποῦ δὲ τὰ νοιώθουν ἄλλοι,
καί, σὰν μὲ βρίσκη μοναχὸ τὸ βράδυ ἑστᾶρογαλί,
πότε μαζί μου πιάνεται, πότε μαζί μου κλαίει.

«—Δοῦλε! Γι' ἀνθρώπινη ὠμορφιά πάντα ἡ καρδιά σου καιεῖ!
Δὲν εἶν' ἀληθινὰ μεγάλη
καρδιά, ποῦ σίδερο ζητεῖ κι' ἀγάπες θέλει πάλι,
ἀφ' οὗ ἔστους βράχους ἔννοιωσε τὸ κῦμά μου τί λέει.

Ἐγὼ εἶμ' ἡ μαύρη θάλασσα, ποῦ μ' ἔχει γιὰ καμάρι
καὶ σύμβολο ἡ Ἐλευθερία·
γυναίκας δὲ μὲ σκλάβωνεν ἡ Βασιλεῖα ποδάρι,
γιατὶ γεννῶ τὴν τρικυμία!»

Κ' ἐγὼ τῆς εἶπα «—Θάλασσα, μπορεῖ, γιατί δὲν εἶδες
μὲ τί γλυκερὰ τὰ μάτια της σκλαβῶνουν ἄλυσσιδες!»

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ